



# 14 ການສະໜັບສະໜູນສໍາລັບພໍ່ແມ່ແລະຜູ້ດູແລເດັກ

ຢູ່ໃນທົ່ວໂລກ, ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ ແລະ ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຕ້ອງເຮັດວຽກຢ່າງໜັກ ເພື່ອດູແລເບິ່ງແຍງລູກຫຼານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຖ້າຄອບຄົວດັ່ງກ່າວຫາກມີລູກນ້ອຍທີ່ບໍ່ສາມາດໄດ້ຍິນ, ຍິ່ງຕ້ອງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບເພີ່ມເຕີມພິເສດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເດັກສາມາດເຕີບໃຫຍ່ເປັນຄົນດີ. ຄວາມຮັບຜິດຊອບເພີ່ມເຕີມດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເດັກປ່ຽນແປງໄປໃນທາງທີ່ດີຂຶ້ນ ແຕ່ມັນກໍ່ເປັນວຽກທີ່ເຄັ່ງຄຽດ ແລະ ອິດເມື່ອຍສໍາລັບພໍ່ແມ່. ໃນບົດນີ້ ປະກອບມີບັນດາຂໍ້ມູນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຄອບຄົວ ຫຼື ຜູ້ດູແລເດັກທຸກໆສາມາດຮັບມືກັບບັນດາບັນຫາຂອງພວກເຂົາໄປພ້ອມໆ

ກັບການດູແລຕົນເອງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໄປພ້ອມ. ເນື່ອງຈາກວ່າພວກເຮົາດໍາລົງຊີວິດຮ່ວມກັບລູກຂອງພວກເຮົາ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເດັກແມ່ນມີຜົນສະທ້ອນກັບພວກເຮົາຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ຫຼາຍໆຄອບຄົວທີ່ມີລູກທຸກໆຄັ້ງຮູ້ສຶກສິ້ນຫວັງ ຫຼື ຍ້ານກົວອະນາຄົດ. ຖ້າບັນດາພໍ່ແມ່ຫາກບໍ່ມາລຸມກັນ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອສະໜັບສະໜູນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນແລ້ວ, ພວກເຂົາສາມາດບັບປຸງຄຸນນະພາບຊີວິດລູກຂອງພວກເຂົາໄດ້. ພວກເຂົາສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ເພື່ອຊຸກຍູ້ຊຸມຊົນໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນທີ່ດີ ໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍທຸກໆຄົນທີ່ມີບັນຫາໃນການໄດ້ຍິນ.



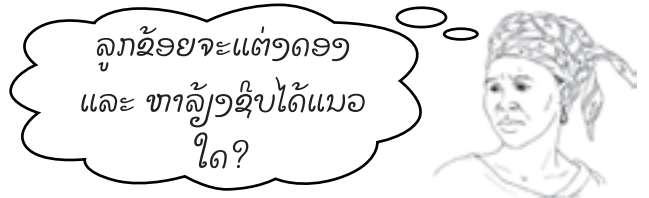
# ເພື່ອຮູ້ວ່າລູກຂອງທ່ານບໍ່ສາມາດໄດ້ຍິນເປັນຄັ້ງທໍາອິດ

ການໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າ ລູກຂອງຕົນມີບັນຫາໃນການໄດ້ຍິນ ຫຼື ຫູໜວກ ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າເສຍໃຈທີ່ສຸດ, ເຖິງຈະແມ່ນກັບຄອບຄົວທີ່ເຄີຍມີຍາດພີ່ນ້ອງທີ່ຫູໜວກ ຫຼື ມີບັນຫາໃນການໄດ້ຍິນແລ້ວກໍຕາມ ນີ້ເປັນເລື່ອງທໍາມະຊາດ. ທ່ານອາດຮູ້ສຶກ:

- ກັງວົນໃນສິ່ງທີ່ຕ້ອງເຮັດ.



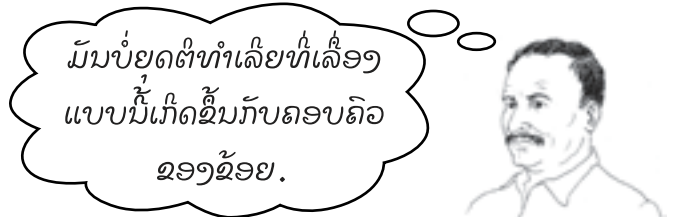
- ຍ້ານກົວຄວາມໝາຍຂອງຄວາມຫູໜວກ ແລະ ຍ້ານກົວກ່ຽວກັບອະນາຄົດ.



- ບໍ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງ.



- ໃຈຮ້າຍໃຫ້ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ.



- ຮູ້ສຶກໂດດດ່ຽວ.



- ຮູ້ສຶກຜິດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ທ່ານອາດໄດ້ກະທໍາ ທີ່ສິ່ງຜົນໃຫ້ລູກຫູໜວກ.

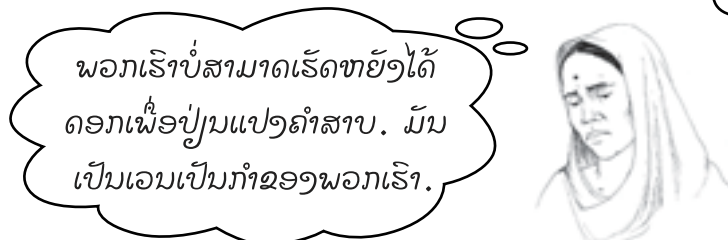


- ອັບອາຍເພາະລູກຂອງຕົນຫູໜວກ.



- ຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າ, ສິ້ນຫວັງ ຫຼື ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກໃດໆເລີຍ.

- ຍອມຮັບວ່າມັນເປັນໂຊກຊາຕາ ແລະ ການຖືກລົງໂທດ.



# ທຳຄວາມເຂົ້າໃຈກັບຄວາມຮູ້ສຶກຂອງທ່ານ

ພໍ່ແມ່ ສະມາຊິກຄົນອື່ນໆໃນຄອບຄົວ ແລະ ຜູ້ດູແລ ເດັກຈະສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ພວກເຂົາມີອອກມາໃນ ຫຼາຍໆແບບແຕກຕ່າງກັນ. ເປັນສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ຈະ ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ສຶກຕາມແບບຂອງພວກເຂົາ, ໂດຍ ປາສະຈາກການຕັດສິນວ່າສິ່ງນັ້ນຜິດ ຫຼື ຖືກ.

ບັນດາຄວາມຮູ້ສຶກຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ຄວາມກັງວົນ, ຄວາມໂດດດ່ຽວ ຫຼື ຄວາມຢ້ານກົວ ຈະຄ່ອຍຫຼຸດ ຜ່ອນລົງເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ ທ່ານຈະຮັບຮູ້ວ່າເດັກທີ່ມີ ບັນຫາ ໃນການໄດ້ຍິນກໍ່ມີຄວາມຕ້ອງການຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ, ມີລະບຽບວິໄນ ແລະ ຮຽນຮູ້ເໝືອນ ກັບເດັກນ້ອຍຄົນອື່ນໆ.

ຄວາມຮູ້ສຶກເຫຼົ່ານີ້ຈະກັບຄືນມາຫາທ່ານອີກເທື່ອ ໜຶ່ງໃນໄລຍະສຳຄັນ (ຫົວລ້ຽວຫົວຕໍ່) ຂອງຊີວິດເດັກ ເຊັ່ນ: ເມື່ອເຂົາເລີ່ມເຂົ້າໂຮງຮຽນ ເຊິ່ງສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍ ຄວາມວ່າມີສິ່ງຜິດປົກກະຕິ, ແຕ່ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ທ່ານກຳລັງຜ່ານໄລຍະຂອງການຍອມຮັບເອົາຄວາມ ຫຼຸໜວກຂອງລາວ.

ຄວາມຮູ້ສຶກເຫຼົ່ານີ້ຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານຕ້ອງເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງ ໜຶ່ງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງລູກດີຂຶ້ນຍົກຕົວຢ່າງຄວາມ



ຕູລີຮູ້ສຶກໃຈຮ້າຍທີ່ລູກ ຫຼຸໜວກແຕ່ຂ້ອຍຜິດ ຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າຕະ ຫຼອດເວລາ.

ຮູ້ສຶກໂດດດ່ຽວ. ອາດກະຕຸ້ນໃຫ້ທ່ານເຂົ້າຫາຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ ຫຼຸໜວກໃນຊຸມຊົນ ຫຼື ບັນດາຄອບຄົວທີ່ມີລູກຫຼຸ ໜວກ. ຄວາມໃຈຮ້າຍອາດຊ່ວຍໃຫ້ພະລັງແກ່ທ່ານໃນ ການລວມກຸ່ມກັບບັນດາພໍ່ແມ່ ເພື່ອຮ້ອງຂໍໃຫ້ລັດຖະ ບານສະໜອງການສຶກສາໃຫ້ແກ່ເດັກຫຼຸໜວກ.

ເມື່ອທ່ານສາມາດຍອມຮັບວ່າລູກຂອງທ່ານມີບັນ ຫາໃນການໄດ້ຍິນ, ທ່ານກໍ່ຈະເລີ່ມຮູ້ສຶກຮັກເດັກໃນສິ່ງ ທີ່ເຂົາເປັນ ແລະ ກໍ່ເໝືອນກັບເດັກທົ່ວໄປ, ເຂົາກໍ່ຈະໃຫ້ ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຄວາມພໍໃຈ ແລະ ຄວາມລ່າເລີງໃຫ້ ແກ່ທ່ານ.

ຈະເປັນແນວໃດຖ້າລາວ ບໍ່ສາມາດຮຽນຄືກັນກັບ ເດັກຄົນອື່ນໆ?



ເບິ່ງແມ້ພວກເຂົາຫຼິ້ນນຳກັນມ່ວນ ສຳໃດ! ບໍ່ຮູ້ວ່າຂ້ອຍເຄີຍຄິດໄດ້ແນວ ໃດວ່າ ບຸນມີຈະເປັນພາລະໃຫ້ແກ່ ຄອບຄົວຂອງພວກເຮົາ?





# ການຈັດການກັບຄວາມເຄັ່ງຕຶງ ຈາກການເບິ່ງແຍງລ້ຽງດູເດັກ

ການເປັນພໍ່ແມ່ຄົນແມ່ນເປັນວຽກທີ່ໜັກ ແລະ ຖ້າລູກຂອງ ທ່ານຫາກມີບັນຫາໃນການໄດ້ຍິນ ຫຼື ຫູໜວກ ຍິ່ງເປັນວຽກທີ່ໜັກຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ເຊິ່ງຄອບຄົວຕ້ອງໄດ້ສອນເດັກຫູໜວກໃນສິ່ງທີ່ເດັກຄົນອື່ນສາມາດຮຽນຮູ້ໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງ ໂດຍຜ່ານພຽງການຟັງຄົນອ້ອມຂ້າງສົນທະນາກັນເທົ່ານັ້ນ.

ມັນເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະຊອກຫາເວລາ ແລະ ເຫຼືອແຮງສຳລັບວຽກເພີ່ມເຕີມໃນການລ້ຽງດູເດັກຫູໜວກໃນໜ້ານີ້ ແລະ ໜ້າຖັດໄປ ປະກອບມີບາງຄຳແນະນຳຈາກບັນດາຄອບຄົວກ່ຽວກັບວິທີຕ່າງໆທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດຈັດການກັບຄວາມເຄັ່ງຕຶງ.



ທ່ານໄດ້ດີຂຶ້ນ ຖ້າທ່ານຮູ້ສຶກສະບາຍ. ບາງຄັ້ງມັນອາດຊ່ວຍໄດ້ຫຼາຍຖ້າຫາກກຸ່ມພໍ່ແມ່ໄດ້ມີໂອກາດໂອ້ລົມສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ພວກເຂົາກຳລັງປະເຊີນ. ຖ້າຜູ້ໃດຫາກມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການບອກເລົ່າພາຍໃນກຸ່ມ. ພວກເຂົາອາດປະດິດແຕ່ງບົດເພງ, ບົດກອນ ຫຼື ບົດເລື່ອງ ກ່ຽວກັບບັນຫາຂອງພວກເຂົາ. ການແຕ້ມຮູບ ແລະ ລະບາຍສີຮູບກໍ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ບາງຄົນສະແດງອອກທາງດ້ານຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກ ໂດຍບໍ່ອາໄສຄຳເວົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງແມ່ນນັກສິລະປິນແທ້ກໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້.

## ເອົາໃຈໃສ່ຜູ້ທີ່ເບິ່ງແຍງເດັກ

ພໍ່ແມ່ ແລະ ຜູ້ເບິ່ງແຍງເດັກຜູ້ອື່ນໆຈະສາມາດເບິ່ງແຍງເດັກໄດ້ດີຂຶ້ນຖ້າພວກເຂົາມີເວລາໄດ້ພັກຜ່ອນ. ໂດຍວ່າຍດາຍ ເຊັ່ນ: ການໄປຕະຫຼາດ, ຍ້ຽມຍາມເພື່ອນມິດ ຫຼື ຍາດພີ່ນ້ອງ, ໂອ້ລົມກັບເພື່ອນຜູ້, ໄດ້ຮັບການບົບນວດ, ເຂົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງກຸ່ມຂອງຊຸມຊົນ ເຊິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສາມາດຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນຄວາມເຄັ່ງຕຶງໄດ້. ຈຶ່ງຈຳໄວ້ວ່າ ທ່ານສາມາດຊ່ວຍລູກຂອງ



ຈົ່ງຢ່າລົມທີ່ຈະເບິ່ງແຍງເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ການເປັນພໍ່ແມ່ແມ່ນວຽກທີ່ໜັກ.

ຂ້ອຍຮູ້ວ່າເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດ.  
ຂ້ອຍກໍ່ເກືອບບໍ່ມີເວລາຊົມອນ  
ຈົນ ບຸນມີ ອາຍຸໄດ້ໜຶ່ງປີ!

ຕັ້ງແຕ່ຂ້ອຍເກີດແອ  
ນ້ອຍຜູ້ນີ້, ຂ້ອຍບໍ່ມີເວ  
ລາເບິ່ງແຍງ ປານີເລີຍ!

ແກ້ວ, ເຈົ້າສາມາດເອົາ  
ລູກຂອງເຈົ້າຜູ້ທີ່ໃຫຍ່ແດ່  
ໄປຫຼິ້ນຢູ່ເຮືອນຂ້ອຍ  
ຕອນສວາຍມື້ໃດກໍ່ໄດ້.



ຊຸມຊົນບາງແຫ່ງມີຄວາມເຊື່ອ ແລະ ປະເພນີໃນ  
ການສະຫງົບຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍໄປພ້ອມກັບການ  
ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງພາຍໃນ. ຈຶ່ງຝຶກແອບຮູບແບບ  
ເຫຼົ່ານີ້ ເພື່ອຊ່ວຍດູແລຕົນເອງໃຫ້ດີຂຶ້ນ.



ການນັ່ງສະມາທິ

# ສະນາຄົມຂອງພໍ່ແມ່

## ສະນາຄົມຂອງພໍ່ແມ່ປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງ “ອາຍລານອີຕາ”

ໃນປະເທດນິກາລາກົວ, “ໂລຊາ” ເລີ່ມສົງໄສວ່າ ມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງຜິດປົກກະຕິກັບລູກສາວຂອງລາວທີ່ຊື່ວ່າ “ອາຍລານອີຕາ”. ອາຍລານອີຕາ ບໍ່ຕອບສະໜອງຄືນ ເມື່ອຖືກ ຮ້ອງຊື່ ຕອບສະ

ໜອງພຽງແຕ່ກັບສຽງທີ່ດັງເທົ່ານັ້ນ.

ຍ້ອນຄວາມເປັນຫ່ວງລູກ, ໂລຊາ ຈຶ່ງນຳ



ເອົາລູກໄປພົບທ່ານໝໍເມື່ອຕອນອາຍຸຂອງລາວໄດ້ 16 ເດືອນ. ທ່ານໝໍຄົນດັ່ງກ່າວມີຄວາມເຢັນຊາກັບນາງ ແລະ ບອກພຽງວ່າ “ລູກຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄດ້ຍິນຫຍັງເລີຍ, ເມື່ອລາວອາຍຸໄດ້ 5 ປີ ຈຶ່ງຄ່ອຍນຳເຂົາມາອີກ ແລ້ວພວກເຮົາຈຶ່ງຈະເບິ່ງວ່າ ພວກເຮົາຄວນຈະເຮັດແນວໃດ”. ໂລຊາ ກັບມາດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກວິຕົກກັງວົນ ແລະ ໝົດຫວັງຫຼາຍກວ່າຕອນກ່ອນທີ່ເຂົາຈະໄປຫາທ່ານໝໍຊ້າ.

ໃນລະຫວ່າງທາງກັບເຮືອນ ເຂົາໄດ້ພົບກັບເພື່ອນຜູ້ໜຶ່ງ ເຊິ່ງແນະນຳໃຫ້ນາງນັດພົບກັບອົງການຈັດຕັ້ງຂອງຊຸມຊົນແຫ່ງໜຶ່ງ ຊື່ວ່າ “ລອດ ປີປີໂຕດ”. ລອດ ປີປີໂຕດ ເລີ່ມຕົ້ນຈາກການເປັນກຸ່ມຂອງບັນດາພໍ່ແມ່ ຜູ້ເຊິ່ງຕ້ອງການໃຫ້ລູກທີ່ພິການໄດ້ຮັບໂອກາດພັດທະນາຢ່າງເໝາະສົມ.

ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານໝໍ ແລະ ພະນັກງານຢູ່ທີ່ກຸ່ມລອດ ປີປີໂຕດ ຈະໃຫ້

ຜົນກວດທີ່ຄືກັນ ໝາຍວ່າລູກຂອງນາງແມ່ນຫຼຸໜວກ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍໄດ້ໃຫ້ຄວາມຫວັງໃຫ້ແກ່ນາງໃນອະນາຄົດ. ພວກເຂົາອະທິບາຍວິທີຊ່ວຍເຫຼືອພິເສດ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນເພີ່ມເຕີມຈາກຄອບຄົວຂອງນາງທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ ອາຍລານອີຕາ ສາມາດມີພັດທະນາການຄ້າຍຄືກັບເດັກທີ່ສາມາດໄດ້ຍິນປົກກະຕິ. ໂດຍໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກຄອບຄົວອື່ນໆ ພາຍໃນກຸ່ມລອດ ປີປີໂຕດ, ໂລຊາ ເລີ່ມຮູ້ສຶກໝັ້ນໃຈວ່າລາວສາມາດປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງ ອາຍລານອີຕາ ໄດ້.

ປະຈຸບັນ ໂລຊາ ກາຍເປັນສະມາຊິກຜູ້ຫ້າວຫັນຂອງກຸ່ມ ລອດ ປີປີໂຕດ ແລະ ລາວເຮັດວຽກເພື່ອໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ມິດຕະພາບໃຫ້ແກ່ບັນດາພໍ່ແມ່ຄົນອື່ນໆເໝືອນກັບທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບນ້ຳໃຈຍາມທີ່ເຂົາຕ້ອງການ.

ຕ້ອງຂອບໃຈການສະໜັບສະໜູນຈາກຄອບຄົວຂອງນາງ ແລະ ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຈາກກຸ່ມລອດ ປີປີໂຕດ, ທີ່ເຮັດໃຫ້ອາຍລານອີຕາ ກາຍເປັນເດັກທີ່ມັກການສະແດງອອກ, ເອົາໃຈໃສ່ຄົນອື່ນ, ເບີກບານ, ສະຫຼາດ ແລະ ມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຕົວເອງ. ເຂົາສາມາດສື່ສານ ແລະ ເຂົ້າຮຽນໃນໂຮງຮຽນສາມັນໄດ້.

ໂດຍໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກກຸ່ມ ລອດ ປີປີໂຕດ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນຈາກທາງບ້ານ, ພວກເຮົາມີບາດກ້າວທີ່ຍາວໄກພາຍໃນ 3 ປີ. ຂ້ອຍຕ້ອງການເຮັດໄດ້ ແລະ ເຈົ້າກໍສາມາດເຮັດໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ! ຈົ່ງພະຍາຍາມ!



ພວກເຮົາໄດ້ສົ່ງຕົວແທນເຂົ້າໄປໂອ້ລົມກັບ  
ອົງການຫູໜວກແຫ່ງຊາດຢູ່ໃນເມືອງ. ປະ  
ຈຸບັນພະນັກງານທີ່ຫູໜວກໄດ້ລົງມາຢ້ຽມ  
ຢາມບ້ານຂອງພວກເຮົາເປັນປະຈຳ.



### ການເລີ່ມຈັດຕັ້ງກຸ່ມ

ຖ້າທ່ານຮູ້ວ່າມີຫຼາຍຄອບຄົວທີ່ມີລູກຫູໜວກໃນ  
ຊຸມຊົນຂອງທ່ານ, ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນມີກຸ່ມຂອງພໍ່ແມ່ໃນເຂດ  
ດັ່ງກ່າວ, ມັນກໍ່ຂຶ້ນກັບທ່ານທີ່ຈະຈັດຕັ້ງກຸ່ມຂຶ້ນ. ກຸ່ມ  
ຂອງພໍ່ແມ່ທີ່ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຫ້າວຫັນເລີ່ມຕົ້ນ  
ຈາກແນວຄິດຂອງຄົນຄົນດຽວ. ເມື່ອມີກຸ່ມຂອງບັນດາ  
ພໍ່ແມ່ສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ, ສາ  
ມາດເຮັດວຽກໄດ້ຫຼາຍ ແລະ ມີຜົນດີກວ່າການເຮັດ  
ວຽກພໍ່ໃຜພໍ່ລາວ.

- ຊອກຫາພໍ່ແມ່ ຫຼື ຜູ້ດູແລສອງ ຫຼື ຫຼາຍຄົນຂຶ້ນໄປ  
ທີ່ຕ້ອງການຈັດຕັ້ງກຸ່ມ. ຖ້າທ່ານຫາກບໍ່ຮູ້ຈັກຄອບ  
ຄົວທີ່ມີລູກຫູໜວກ. ທ່ານອາດຊອກຫາບັນດາພໍ່  
ແມ່ທີ່ມີລູກພິການ ຫຼື ພະນັກງານສຸຂະອະນາໄມ  
ອາດຮູ້ຈັກຄອບຄົວອື່ນທີ່ຢູ່ໃນຂົງເຂດໃກ້ໆຊຸມຊົນ  
ຂອງທ່ານ.

- ນັດໝາຍເວລາ ແລະ ສະຖານທີ່ ເພື່ອພົບປະ,  
ມັນອາດຈະເປັນການດີ ຖ້າຊອກຫາສະຖານທີ່ ທີ່  
ທຸກໆຄົນມີຄວາມສະດວກສະບາຍທີ່ຈະສະແດງ  
ຄວາມຄິດເຫັນ, ບາງເທື່ອອາດຈະແມ່ນຫ້ອງຮຽນ  
ໃນໂຮງຮຽນ, ສຸກສາລາ ຫຼື ສະຖານທີ່ທາງສາສະ  
ໜາ. ໃນການພົບປະກັນຄັ້ງທຳອິດ ສິນທະນາ  
ກ່ຽວກັບ ເຫດຜົນຂອງການປະຊຸມ ແລະ ຄວາມ  
ຄາດຫວັງຂອງພວກທ່ານ.
- ໃນການພົບປະກັນທຳອິດ ອາດໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ  
ເປັນປະທານກອງປະຊຸມ, ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນບໍ່  
ຄວນໃຫ້ບຸກຄົນຜູ້ດຽວເປັນຜູ້ຕັດສິນໃຈແທນກຸ່ມ  
ທຸກໆຄົນຄວນມີໂອກາດທີ່ຈະເວົ້າ ຈົ່ງພະຍາ  
ຍາມເຮັດໃຫ້ການສົນທະນາສຸມໃສ່ຈຸດປະສົງຫຼັກ  
ຂອງກອງປະຊຸມ. ຫຼັງຈາກກອງປະຊຸມ 2-3 ຄັ້ງ,  
ຈົ່ງປ່ຽນຜຽນກັນເປັນຫົວໜ້າກຸ່ມ. ການຊ່ວຍໃຫ້  
ຫຼາຍໆຄົນມີໂອກາດເປັນປະທານກອງປະຊຸມຈະ  
ຊ່ວຍໃຫ້ສະມາຊິກທີ່ມີຄວາມອາຍຸມີສ່ວນຮ່ວມໃນ  
ກຸ່ມ.

### ຮຽນຮູ້ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະຮູ້ຈັກກັນດີແລ້ວກໍ່ຕາມ ມັນກໍ່ອາດ  
ຈະໃຊ້ເວລາໄລຍະໜຶ່ງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ສຶກບໍ່ອິດ  
ອັດທີ່ຈະສົນທະນາກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ສຶກ, ປະສົບການ  
ແລະ ຄວາມທ້າທາຍໃນການລ້ຽງດູເດັກຫູໜວກ ຫຼື  
ເດັກທີ່ມີບັນຫາໃນການໄດ້ຍິນ ເຊິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະຕ້ອງ  
ໄດ້ຮັບການຝຶກຝົນ.

ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງ  
ຕ້ອງສົນທະນາກ່ຽວ  
ກັບຄວາມທຸກຂອງເຮົາ  
ກັບເພື່ອນບ້ານທັງ  
ໝົດ?



ທອງດຳ, ແມ່ນໃຜຈະສາມາດ  
ຊ່ວຍພວກເຮົາໄດ້ດີກວ່າເພື່ອນ  
ຂອງພວກເຮົາ? ຢ່າງໜ້ອຍທີ່  
ສຸດພວກເຮົາກໍ່ຍັງປະເຊີນໜ້າ  
ກັບບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ຮ່ວມກັນ.



ນີ້ແມ່ນບາງຄຳແນະນຳເພື່ອໃຫ້ສະ  
ມາຊິກພາຍໃນກຸ່ມຮູ້ສຶກບໍ່ອິດອັດ  
ແລະ ເຊື່ອໃຈເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ:

**ຕັ້ງໃຈຟັງຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ເມື່ອຄົນອື່ນ  
ເວົ້າ ໂດຍປາສະຈາກການຕັດສິນໃຈໃນສິ່ງ  
ທີ່ເຂົາເວົ້າ.** ຈົ່ງຄິດວ່າເມື່ອທ່ານເວົ້າ  
ທ່ານຕ້ອງການໃຫ້ຄົນອື່ນຟັງທ່ານແນວ  
ໃດ ແລ້ວຈົ່ງຟັງພວກເຂົາໃນແບບດຽວ  
ກັນ.

ປະເສີດ, ຂ້ອຍຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈ  
ໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າກຳລັງເວົ້າ.

ເຈົ້າລອງອະທິບາຍ  
ມັນຄືນອີກໄດ້ບໍ່?



**ພະຍາຍາມບໍ່ບອກໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດສິ່ງນັ້ນສິ່ງນີ້.** ທ່ານສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ຄົນອື່ນເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາ  
ແລະ ແລກປ່ຽນປະສົບການຂອງທ່ານນຳພວກເຂົາ. ແຕ່ທຸກໆຄົນຕ້ອງເປັນຜູ້ຕັດສິນໃຈເອງກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຈະ  
ລ້ຽງດູລູກຂອງພວກເຂົາເອງ.

ອາລີ ຮູ້ສຶກໃຈຮ້າຍຫຼາຍຕໍ່າພວກ  
ເຮົາປຸງແປງກິດຈະວັດປະຈຳ  
ວັນ. ພວກເຈົ້າມີຄວາມຄິດເຫັນ  
ທີ່ຈະຊ່ວຍພວກເຮົາແນວໃດ?

ບຸນມີ ກໍ່ຄືກັນ ລາວຈະຮູ້ສຶກໃຈ  
ຮ້າຍໃຫ້ສິ່ງເລັກໆນ້ອຍໆເມື່ອ  
ຕອນລາວອາຍຸສຳນັ້ນ. ແຕ່ປະ  
ຈຸບັນມັນກໍ່ດີຂຶ້ນແລ້ວ.

ແລ້ວເຈົ້າເຮັດແນວໃດ ເພື່ອ  
ເຮັດໃຫ້ບຸນມີຮຽນຮູ້ການຄວບ  
ຄຸມອາລົມຂອງຕົນເອງ?  
ເພາະນັ້ນແມ່ນບັນຫາທີ່ກຳ  
ລັງເກີດຂຶ້ນກັບລູກສາວຂອງ  
ພວກເຮົາເຊັ່ນກັນ.





**ເຄົາລົບຄວາມເປັນສ່ວນຕົວຂອງຄົນອື່ນ.**  
 ບໍ່ຄວນບອກຄົນອື່ນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ແຕ່ລະ  
 ຄົນເວົ້າພາຍໃນກຸ່ມຖ້າຫາກບໍ່ເໝາະສົມ.

ບໍ່ຕ້ອງກັງວົນ ບຸນມາ,  
 ຂ້ອຍຈະບໍ່ບອກໃຜກ່ຽວ  
 ກັບສິ່ງທີ່ເຈົ້າເວົ້າ.

ຂ້ອຍຮູ້ແລ້ວ. ຂ້ອຍຮູ້ສຶກ  
 ສະບາຍໃຈທີ່ມີໂອກາດໄດ້  
 ເວົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍ.



## ການກະກຽມເພື່ອລົງມືຕົວຈິງ

ບັນດາພໍ່ແມ່ທີ່ພ້ອມກັນເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ສາມາດລົງມືແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆໄດ້. ນີ້ແມ່ນບາງຂັ້ນຕອນທີ່ເປັນ  
 ປະໂຫຍດສໍາລັບການລົງມືປະຕິບັດຕົວຈິງ:

**1** ເລືອກເອົາບັນຫາໃດໜຶ່ງທີ່ຄົນສ່ວນຫຼາຍພາຍໃນ  
 ກຸ່ມຄິດວ່າ ສໍາຄັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າອາດຈະຕ້ອງມີການ  
 ບໍ່ຮຽນແປງ, ກຸ່ມຂອງທ່ານຈະເຮັດວຽກຢ່າງມີປະສິດທິ  
 ພາບທີ່ສຸດ ຖ້າເອົາໃຈໃສ່ພຽງແຕ່ບັນຫາໃດໜຶ່ງໃນໄລ  
 ຍະເວລານັ້ນ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນ, ເລືອກເອົາບັນຫາທີ່ກຸ່ມ  
 ຂອງທ່ານມີໂອກາດແກ້ໄຂໄດ້ໂດຍໄວກ່ອນ. ຫຼັງຈາກ  
 ນັ້ນ, ເມື່ອກຸ່ມຂອງທ່ານໄດ້ຮຽນຮູ້ວິທີທີ່ຈະເຮັດວຽກ  
 ຮ່ວມກັນແລ້ວ ຈຶ່ງຄ່ອຍຫັນໃສ່ບັນຫາທີ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງ  
 ຍາກຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ຂ້ອຍໄດ້ວຽກໃນ  
 ເມືອງ. ຂ້ອຍຍັງບໍ່ສາ  
 ມາດຊອກຄົນທີ່ຈະມາ  
 ລ້ຽງລູກຫູໜວກຂອງ  
 ຂ້ອຍໄດ້ເທື່ອ.

ຂ້ອຍຕ້ອງການຜູ້ທີ່ຈະ  
 ມາລ້ຽງລູກໃຫ້ຂ້ອຍໃນ  
 ມື້ທີ່ຕະຫຼາດເປີດ.

ແມ່ຂອງຂ້ອຍເປັນ  
 ຄົນລ້ຽງລູກຊາຍຂອງ  
 ຂ້ອຍໃນຕອນນີ້. ແຕ່  
 ສຸຂະພາບຂອງລາວ  
 ບໍ່ແຂງແຮງແລ້ວ.



**2** ຕັດສິນໃຈເລືອກເອົາວິທີທີ່ຈະແກ້ໄຂບັນຫາ. ຈົ່ງຈັດລຽງບັນດາວິທີແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ຈາກນັ້ນ ຈົ່ງເລືອກເອົາວິທີໃດໜຶ່ງທີ່ເໝາະສົມກັບທ່າແຮງ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທີ່ກຸ່ມຂອງພວກທ່ານມີ.

ພວກເຮົາສາມາດຈ້າງຄົນມາ ລ້ຽງດູເບິ່ງແຍ່ງລູກຂອງພວກ ເຮົາ. ພວກເຮົາອາດຊອກຜູ້ໃດ ຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຮູ້ໃຊ້ພາສາມື.

ພວກເຮົາສາມາດປຸງແຕ່ງກັນ ເພື່ອດູແລລູກ ຂອງພວກເຮົາທັງໝົດຜູ້ລະ 1 ມື້ຕໍ່ອາທິດ.

ປະເສີດ ກຳລັງ ຊອກວຽກເຮັດຢູ່.



**3** ສ້າງແຜນການ. ສະມາຊິກພາຍໃນກຸ່ມຄວນແບ່ງ ບັນໜ້າວຽກ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ວຽກສຳເລັດ. ຈົ່ງພະຍາ ຍາມວາງມື້ສຳລັບໜ້າວຽກແຕ່ລະຢ່າງທີ່ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ ສຳເລັດ.

ບຸນມາ ເຈົ້າເປັນສະມາຊິກ ຂອງຊຸມຊົນຄົນຫູໜວກ ເຈົ້າ ສາມາດຊອກຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ ກຳລັງຊອກວຽກເຮັດ ແລະ ກໍ່ ຮູ້ພາສາມືນຳໄດ້ບໍ່?

ຂ້ອຍຈະລອງຄົ້ນຄວ້າເບິ່ງວ່າພວກ ເຮົາຄວນຈ່າຍໃຫ້ເຂົາເທົ່າໃດ?

ຂ້ອຍຈະລອງຕາມປະເສີດ ເບິ່ງວ່າເຂົາຕ້ອງການຢາກ ຮຽນພາສາມືນຳຂ້ອຍບໍ່?



**4** ເມື່ອມີໂອກາດພົບປະກັນ, ຈົ່ງສົນທະນາກ່ຽວກັບ ວຽກທີ່ກຳລັງເຮັດ. ຖ້າຫາກມີບັນຫາເກີດຂຶ້ນກໍ່ໃຫ້ດັດ ບັບແຜນການດັ່ງກ່າວຖ້າມີຄວາມຈຳເປັນ.

ພວກເຮົາຊອກເຫັນ ຄົນທີ່ຮູ້ນຳໃຊ້ພາສາມື ແລ້ວບໍ່?

ບໍ່, ຍັງບໍ່ໄດ້ເທື່ອ. ມີໜ້ອຍ ຄົນທີ່ຈະຮູ້ນຳໃຊ້ພາສາມື.

ແຕ່ວ່າປະເສີດເຂົາມີ ຄວາມກະຕືລືລົ້ນທີ່ ຈະຮຽນພາສາມື ແລະ ດູແລລູກໆ ຂອງພວກເຮົາ.



# ກຸ່ມທີ່ມີຊັບພະຍາກອນໜ້ອຍກໍ່ສາມາດສ້າງການປ່ຽນແປງໄດ້!

ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າຊຸມຊົນທັງໝົດ ບໍ່ວ່າຈະເປັນເພື່ອນ ບ້ານ, ບ້ານ, ເມືອງ ຫຼື ປະເທດ ແມ່ນມີໜ້າທີ່ສະໜັບສະ ໜູນບັນດາຄອບຄົວທີ່ມີເດັກພິການ ແລະ ມັນຕ້ອງອາ ໄສການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນຂອງບັນດາພໍ່ແມ່ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ ຊຸມຊົນທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ ຮັບຮູ້ໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວ. ບົດເລື່ອງຕໍ່ໄປ

ນີ້ມີເນື້ອໃນກ່ຽວກັບພໍ່ແມ່ຜູ້ທີ່ມີຄວາມມຸ່ງໝັ້ນ ທີ່ສະ ແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເມື່ອທຸກຄົນຮ່ວມມືກັນ ແລະ ນຳເອົາຊັບ ພະຍາກອນທີ່ມີມາສົມທົບກັນ, ພວກເຂົາສາມາດຜ່ານ ຜ່າອຸປະສັກນາໆປະການ ແລະ ສ້າງສິ່ງຕ່າງໆຈາກຈຸດທີ່ ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ.

ພວກເຮົາບໍ່ມີງົບປະມານ, ບໍ່ມີແຫຼ່ງຊັບ ພະຍາກອນພິເສດໃດໆ. ພວກເຮົາຕົກລົງ ກັນວ່າພໍ່ແມ່ຄວນສ້າງບາງສິ່ງບາງຢ່າງມາ ພ້ອມກັບລູກຂອງພວກເຂົາເຊັ່ນວ່າ: ກະລຳ ປີຈັກເຄິ່ງຫົວ, ຫົວກາລິດ ຫຼື ມັນຝຣັ່ງ ຫຼື ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ພວກເຂົາພໍ້ຫາໄດ້.



ໂດຍອາໄສເຄື່ອງປະ ກອບເຫຼົ່ານີ້. ພວກ ເຮົາທີ່ເປັນຜູ້ດູແລ ເດັກ ສາມາດເຮັດ ແກງໃຫ້ເດັກກິນ.

## ການສ້າງຊັບພະຍາກອນ ແມ່ນພະລັງຂອງຄວາມມຸ່ງໝັ້ນ

ໃນເມືອງແຫ່ງໜຶ່ງໃນປະເທດອາຟຣິກາໃຕ້, ເດັກ ທີ່ມີຄວາມພິການແມ່ນຍາກທີ່ຈະຫຼິ້ນຮ່ວມກັບເດັກ ທົ່ວໄປ ຫຼື ເຂົ້າໂຮງຮຽນ. ບັນດາພໍ່ແມ່ຂອງເດັກບໍ່ສາ ມາດໄປເຮັດວຽກຢູ່ນອກບ້ານໄດ້ ຍ້ອນສູນລ້ຽງ ເດັກຂອງທ້ອງຖິ່ນບໍ່ຍອມຮັບເອົາລູກຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າໄປຫາ ທາງສູນກໍ່ບອກພໍ່ແມ່ເດັກ ຫູໜວກວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ສາມາດບອກໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດ ສິ່ງນັ້ນ ສິ່ງນີ້ ແລະ ພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ມີສິ່ງອຳນວຍ ຄວາມສະດວກສຳລັບການສິດສອນເດັກເຫຼົ່ານີ້”.

ກຸ່ມຂອງພໍ່ແມ່ກຸ່ມໜຶ່ງ ເຊິ່ງແມ່ຂອງເດັກທັງໝົດ ແມ່ນຫວ່າງງານ ແລະ ມີການສຶກສາຕ່ຳ ຫຼື ບໍ່ມີການ ສຶກສາຂັ້ນສາມັນເລີຍ, ໄດ້ຮວມຕົວກັນ ແລະ ຕັດ ສິນໃຈ ເຮັດສິ່ງໃດໜຶ່ງເພື່ອລູກ ແລະ ຄອບຄົວຂອງ ພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າ ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງ ຄົນໃນກຸ່ມຄວນເປັນຜູ້ດູແລເດັກນ້ອຍທັງໝົດ ເພື່ອ ເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນໆມີເວລາຫວ່າງທີ່ຈະຊອກວຽກເຮັດ. ບັນດາແມ່ໄດ້ຈັດຕາຕະລາງສຳລັບການລ້ຽງດູ

ເດັກ. ຄົນໜຶ່ງອາສາແຕ່ງກິນ, ສ່ວນອີກຄົນໜຶ່ງເປັນ ອາຈານສອນ, ຄົນອື່ນໆກໍ່ຊອກຫາວຽກທີ່ພວກເຂົາ ສາມາດເຮັດໄດ້ຢູ່ທີ່ເຮືອນ. ພໍ່ແມ່ຜູ້ທີ່ສາມາດຊອກ ວຽກໄດ້ ເລີ່ມຕົ້ນສະໜັບສະໜູນເງິນຈຳນວນໜຶ່ງ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ດູແລເດັກ ແລະ ສຳລັບສູນ ລ້ຽງເດັກທີ່ກຳລັງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ພໍ່ແມ່ຜູ້ທີ່ສາມາດມີ ວຽກເຮັດ ເລີ່ມຊື້ປີ້ມ ຈຳນວນໜຶ່ງສຳລັບເດັກນ້ອຍ.

ພະນັກງານທີ່ເຮັດວຽກ ເພື່ອສັງຄົມໄດ້ຍິນກ່ຽວ ກັບກຸ່ມດັ່ງກ່າວ ແລະ ເຂົ້າມາສັງເກດເບິ່ງວຽກທີ່ກຳ ລັງເຮັດ. ພະນັກງານຄົນດັ່ງກ່າວສາມາດຮ້ອງຂໍໃຫ້ ລັດຖະບານທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ເງິນຈຳນວນໜຶ່ງຍເພື່ອຈ່າຍ ໃຫ້ແກ່ສະມາຊິກຂອງກຸ່ມທີ່ເປັນຜູ້ດູແລເດັກ.

ໂດຍອາໄສຊັບພະຍາກອນທີ່ມີຢ່າງຈຳກັດ ພ້ອມດ້ວຍຄວາມມຸ່ງໝັ້ນເຮັດແທ້ທຳຈິງ. ພວກເຂົາ ຈຶ່ງສາມາດສ້າງຕັ້ງສູນດູແລສຳລັບລູກຂອງພວກ ເຂົາ ແລະ ພ້ອມນັ້ນພວກເຂົາກໍ່ສາມາດຫາລ້ຽງຊີບ ໄປນຳ.



# ຮ່ວມງິກັນເພື່ອການປ່ຽນແປງ

ກຸ່ມພໍ່ແມ່ສາມາດເຮັດວຽກໃນຫຼາຍໆປະເພດໂຄງການ. ພວກເຂົາອາດຈະພະຍາຍາມຍົກລະດັບເງື່ອນໄຂທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງຄອບຄົວ, ປັບປຸງທັດສະນະຄະຕິທີ່ມີຕໍ່ຊຸມຊົນ ຫຼື ປັບປຸງກິດໝາຍ ແລະ ການບໍລິການຂອງລັດຖະບານສໍາລັບເດັກຫູໜວກ ເຊິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອລູກຫຼານຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ກໍາລັງຊັບ, ວັດຖຸສໍາລັບເດັກ, ກຸ່ມຂອງພໍ່ແມ່ສາມາດ:

- ຊອກຫາວິທີ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ເງິນທຶນສະໜັບສະໜູນສໍາລັບໂຄງການໃໝ່ ເພື່ອຊ່ວຍເດັກຫູໜວກ.
- ຊ່ວຍໃຫ້ພໍ່ແມ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາທັກສະທາງອາຊີບໃໝ່ໆ.
- ສະເໜີການຈັດສໍາມະນາກ່ຽວກັບວິທີສິດສອນ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອເດັກ.
- ແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບວິທີສິດສອນ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອເດັກ.
- ຈັດໃຫ້ມີຫ້ອງຮຽນພາສາມື.
- ນຳເອົາຄົນຫຼຸດິ ແລະ ຄົນຫູໜວກມາຢູ່ຮ່ວມກັນ.

ກຸ່ມຂອງພໍ່ແມ່ຫຼາຍໆກຸ່ມໄດ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ເພື່ອໃຫ້ຊຸມຊົນທີ່ເຫຼືອໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຫູໜວກ. ພວກເຂົາມັກຈະເຮັດວຽກນຳຄົນຫູໜວກເປັນປະຈຳໂດຍສ້າງການປຶກສາຫາລື, ລາຍການວິທະຍຸ, ຈິດໝາຍຂ່າວ, ໃບປິວ, ລະຄອນເຄື່ອນທີ່ ແລະ ຕິດປ້າຍ



ບັນດາແມ່ຂອງເດັກເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຮຽນຮູ້ວິທີຕັດເຄື່ອງນຸ່ງເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດຫາລ້ຽງຊີບ, ເຮັດວຽກໃຫ້ບ້ານ ແລະ ໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບລູກຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

ໂຄສະນາ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມຫູໜວກຫຼາຍຂຶ້ນ.

ກຸ່ມຂອງພໍ່ແມ່ບາງກຸ່ມເຮັດວຽກ ເພື່ອພັດທະນາລັດແລະກິດໝາຍສໍາລັບເດັກຫູໜວກ. ພວກເຂົາຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບພະນັກງານພາກລັດ ເຊັ່ນ: ລັດຖະມົນຕີກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ຫຼື ກະຊວງສຶກສາ. ພວກເຂົາບອກໃຫ້ມີໂຮງຮຽນສໍາລັບລູກຂອງພວກເຂົາຫຼາຍຂຶ້ນ, ໃຫ້ມີກິດໝາຍເພື່ອປົກປ້ອງລູກຂອງພວກເຂົາ, ໃຫ້ມີການບໍລິການສໍາລັບເດັກຫູໜວກຫຼາຍຂຶ້ນ. ເຂົາບອກກ່ຽວກັບການບໍລິການທີ່ຊຸມຊົນຂອງພວກເຂົາຕ້ອງການ, ກ່ຽວກັບກິດໝາຍ ເພື່ອປົກປ້ອງເດັກຫູໜວກ ຫຼື ເດັກທີ່ມີບັນຫາໃນການໄດ້ຍິນ.

